

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Commemoració del dia internacional contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia

Palau del Parlament, 21 de maig de 2013

La presidenta

Bona tarda a tothom. Honorable consellera de benestar social i família, il·lustre presidenta i altres membres de la comissió d'igualtat de les persones del Parlament de Catalunya, vicepresidenta i altres membres de la mesa, diputades, diputats, secretària de família del departament de benestar social i família, cap superior de la policia a Catalunya, comissari superior de coordinació central dels mossos d'esquadra, fiscal coordinador de la fiscalia provincial de Barcelona –avui tenim totes les forces, eh?–, síndics de greuges municipals, representants del cos consular, delegat territorial del govern de la Generalitat a Barcelona i representants de les entitats i dels diversos estaments del col·lectiu de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, una salutació a tots. No voldria deixar-me ningú; espero que tothom se senti acollit en aquest acte que celebrem al Parlament de Catalunya per segona vegada consecutiva.

Passo la paraula en primer lloc a la senyora Marta Ribas, presidenta de la comissió d'igualtat de les persones, que llegirà la declaració del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, declaració que també, per segon any, s'ha pogut consensuar amb tots els grups polítics i que demà a les dotze es llegirà a la sessió plenària del Parlament. Per tant, hi estan convidats tots els qui hi vulguin assistir. Marta...

.....

Moltes gràcies, consellera, presidenta de la comissió d'igualtat i senyora Joana López, per les vostres intervencions, i a Enric Majó pel poema. Realment, no podem fer-ho igual que tu. Abans, a l'audiència, en què hem parlat una mica de tot, li hem preguntat si havia escollit o no el poema. No ha estat ell. Però li hem dit: "Segur

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

que el llegiràs amb una emoció que a nosaltres se'ns fa més difícil d'aconseguir, perquè no som actors", encara que de vegades ho semblen. Però no som actors. Per tant, felicitats i gràcies, perquè crec que realment has entrat al cor de tothom. I torno a dir que m'agrada aquell trosset del principi, que és com més optimista. Perquè ell també deia: "És que és trist, acaba malament." I jo no ho veig, que acabi malament, perquè m'he quedat amb un tros del principi, que, no ho sé, té com més futur. Per tant, jo em quedo amb el futur en positiu. L'any que ve haurem de buscar un altre poema; cada any ho fem millor. I aquest any també hem canviat el lloc. Jo he preguntat abans: "Com és que no ho fem al pati de la biblioteca?", com l'any passat, que va quedar molt bonic, perquè el mes de maig i en una tarda com aquesta hauria quedat molt bé. Però m'han dit: "No, és que els mateixos de les entitats han dit que aquesta vegada volien fer l'acte dins el Parlament." Doncs vinga, dins el Parlament. Però l'any que ve us convido fora, eh?, perquè a la primavera hem d'aprofitar una mica el sol de la tarda, que també és bonic. Dins o fora, però, haurem de continuar celebrant aquest dia.

El dia va ser el 17 de maig, i entre tots vam convenir fer l'acte avui, dimarts dia 21, i fer-lo amb un sistema semblant al d'altres vegades, com el vam fer l'any passat, que ho vam acordar amb les mateixes entitats, amb la consellera de benestar social i família i amb la secretària de família. Crec que ha estat un acte senzill, però bonic, que és el que busquem tots, sobretot si pensem en la història.

M'agradaria fer una petita referència a les intervencions que heu fet. Crec que és un acte d'afirmació democràtica. Som aquí i volem defensar els nostres drets, els drets de les persones, dels homes i les dones de Catalunya. I ho volem fer de la millor manera possible. Ho volem fer com hem fet i fem molts actes: en aquest Parlament, perquè crec que el Parlament, que és la casa de tots, ha de rebre tothom i ha de rebre totes les iniciatives que poden ser positives. I aquesta és una iniciativa positiva.

En primer lloc, vull donar les gràcies a tots els que heu vingut. No només a les persones que formeu part del col·lectiu, sinó a totes les entitats i a totes les persones que d'alguna manera o altra heu volgut ser avui aquí per celebrar junts aquest dia. Per tant, moltes gràcies a tothom.

Aquest és un acte per la dignitat de les persones. Tots hem defensat la dignitat de les persones, saber respectar la diferència i la lluita contra les actituds i accions discriminatòries.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Vull agrair les paraules de Joana López, reivindicativa, com s'ha de ser. Ha estat una bona intervenció. Ha parlat de la història, que crec que és bo, la consellera també ho ha fet, d'aquells moments i aquells anys més difícils. Però sobretot ha parlat en sentit positiu. Què hem de fer? Recordar la història. No l'hem d'oblidar, perquè les generacions futures l'han de conèixer, sobretot perquè no torni a passar el mateix. Sobretot per això: perquè no torni a passar el mateix, perquè mai més no hi puguin haver actes o actuacions discriminatòries. I, per tant, en aquest sentit, vull agrair les teves paraules, i sobretot dir-te que una llei és important, la consellera ja ho ha dit, però, encara, més important que arribar a tenir la llei és negociar-la i parlar-ne. I aquí, en aquest Parlament, és el que hem fet. I ho hem fet sempre.

Tu has recordat l'any 2005, l'any en què el Congrés de Diputats va fer una modificació del codi civil amb què s'admetia i es regulava el matrimoni entre persones del mateix sexe, i el 2007, l'any en què es va regular el canvi de sexe. I jo vull recordar que aquest Parlament de Catalunya l'any 1998 va aprovar la primera llei de parelles, heterosexuales i homosexuals, de l'estat espanyol i tot l'entorn llatí. Tant és així que alguns diputats francesos van venir a Catalunya per informar-se de com allò s'havia fet sense soroll, perquè no hi va haver problemes, perquè es va aprovar amb una àmplia majoria, perquè no hi va haver ni un debat agre. Al contrari: el respecte era el primer que es tenia. Crec que és important que ho recordem. Va ser l'any 1998. I permeteu-me una petulància: jo en aquell moment era consellera de justícia, i ho vaig defensar, i ho vaig defensar amb persones que són aquí i amb les quals vam establir una molt bona relació per estudiar els problemes o les situacions que sorgien. I aquestes persones sabien i s'adonaven que en aquell moment no podíem fer res més. Tant de bo que haguéssim pogut regular nosaltres el matrimoni! I encara no podem. Ho ha de fer el Congrés de Diputats. Per tant, vam fer fins on podíem arribar, i això també convé recordar-ho.

Després, volia fer referència a l'enquesta europea que s'ha fet el 2012 als vint-i-set països de la Unió Europea i que va ser publicada just amb motiu de la celebració del 17 de maig. Amb les dades que s'hi donen jo diria que a Catalunya anem més avançats. És important recordar-les. Aquesta enquesta diu que un de cada dos LGTB declaren haver-se sentit discriminats o assetjats en algun moment de la seva vida, i amb freqüència..., més d'una ocasió. Aquesta és la realitat actual i quotidiana dels homosexuals a Europa, segons una àmplia enquesta realitzada el 2012. I aquesta enquesta diu també que a l'escola, a la feina i a la vida privada els

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

membres del col·lectiu encara són víctimes de violència i assetjament. I també diu que el 68 per cent dels homosexuals han estat víctimes de violència el darrer any per la seva orientació sexual, i el 47 per cent, discriminats o assetjats. A l'escola han sentit o han vist conductes despectives cap a un membre del col·lectiu el 32 per cent; el 13 per cent buscant feina, i el 19 per cent a la feina, i a la seva vida privada, el 24 per cent. I aquí em quedo amb una dada, potser per la meua deformació jurídica. La vull explicar. Pregunten: "Vostè ha denunciat l'incident?" I el 49 per cent diu que no, que no val la pena. Doncs ens equivoquem, ens equivoquem tots, perquè si no utilitzem els mecanismes que tenim al nostre abast mai no avançarem. I el 49 per cent de no-denúncies no és gens positiu. Veig molt més positiu el 13 per cent, o el 19, o el que sigui, però que el 49 per cent dels qui han patit una discriminació no la denunciïn, encara que molt sovint pugui passar que no serveixi per res i s'arxivi... Crec que és important denunciar-ho. I avui tenim aquí el fiscal, que, en aquest sentit, si ha vingut, també és important. Perquè altres podrien dir: "No hi tenen interès." Doncs en tenim. I s'ha creat aquesta figura, i la tenim a Catalunya. I, per tant, és bo utilitzar-la. Així que crec que si aquesta enquesta la féssim només a Catalunya veuríem que estem millor. Així i tot, ens quedem amb totes aquestes dades, perquè és important saber el que passa a la Unió Europea, però sobretot ens quedem amb aquesta dada de la no-denúncia, perquè crec que en aquest sentit hem de canviar el xip i tirar endavant.

Amb la declaració institucional –que ja he dit abans que és la segona que es llegirà al Parlament de Catalunya, serà demà a les dotze i hi esteu tots convidats– el Parlament s'adhereix al dia internacional i expressa la voluntat de continuar treballant contra tota discriminació i pels drets de les persones. Crec que és important que diguem que expressa la voluntat de continuar treballant, no de treballar, perquè ja hi treballem, i des de fa molt de temps. Realment, a Catalunya, hem estat pioners en molts àmbit. També en això. Perquè per nosaltres el més important és la llibertat; per nosaltres el més important és el respecte pels altres, és la tolerància, és acceptar la diversitat. Això ho hem defensat sempre, i per tant no ens costa gaire fer un pas endavant en qualsevol norma que pugui ajudar a millorar els nostres drets. Així que demà és un dia important per a vosaltres, per a nosaltres, per a tothom.

I, a l'últim, vull recollir el que han dit la consellera i la vicepresidenta segona del Consell Nacional, que, com la declaració, han fet èmfasi sobretot en tres idees o conceptes que cal repetir: el respecte a la diversitat; les polítiques preventives... Això no ha sortit tant. Les polítiques preventives són importants, l'educació és molt

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

important. L'educació a les escoles ha de tractar i atacar aquest tema. S'ha d'educar, com tots volem, els nens i les nenes igual; se'ls ha d'educar en la diversitat, en el respecte a la diferència, a la diversitat, i en la dignitat de la persona, que és l'indicador de grau de maduresa cívica i democràtica més important. Hem avançat molt tant des del punt de vista legal com formal. Això és així. Ho dieu tots, i és veritat. Hem avançat molt. Qui hauria dit fa trenta anys que seríem aquí i que hi seríem com hi som? Ningú. Realment, hem avançat, i molt. Hem de continuar avançant, però, i hem de continuar treballant també en l'àmbit educatiu. També ho hem de continuar fent, però, des de la vessant social, sobretot, ja que una cosa pot estar regulada, un tema pot estar formalment tractat, però des de l'àmbit social potser necessita una empenta. I això és el que hem de fer: defensar la dignitat de les persones i el respecte a la pluralitat i a totes les formes de viure.

Permeteu-me que acabi no interpretant, com Enric Majó..., però sí amb el trosset de la poesia que m'ha agradat tant, que l'he subratllat en groc perquè acabem amb un esperit positiu i optimista. Diu així: "Te'n vas i em deixes l'enyor de l'amable companyia que em dónes / tendre amic de les hores i els dies que ara passen / i a soles tinc el buit de la teua presència que em manca / horabaixes d'hivern i primavera."

Res més. Moltes gràcies.